

[Jens Thoft]

Hvis vi nu går ud fra, at der er nogle, der udnytter en monopol-situation, og at de ikke skal have lov til at udnytte den monopol-situation, hvorfor gælder det så kun DLR-lån? Hvorfor ikke skibskredit? Hvorfor ikke private pantebreve, der er inkonvertible, og som ikke kan opsiges? Sådan nogle er der også en del af. Og hvorfor ikke inkonvertible indekslån? Er problemet ikke lige præcis, at det slet ikke kan betale sig, hvis det skal være statsfinansielt neutralt, idet det ligger i hele tankegangen, at når lånet er inkonvertibelt og dermed har en fast rente, kan man pr. definition ikke få del i rentefaldet?

Intentionerne støtter jeg altså varmt, men jeg kan ikke se, at de kan opfyldes af den mål-sætning, der ligger i forslaget.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Det er jo helt korrekt, når hr. Jens Thoft ikke kan se, at forslaget skulle medføre et rentefald, for det gør det jo ikke, for der er tale om et inkonvertibelt lån og inkonvertible obligationer, og det respekterer forslaget.

Det, som man kommer uden om med dette forslag, er ene og alene den kunstige overkurs – som hr. Jens Thoft også selv gjorde et stort nummer ud af at beskrive – fordi der er nogle små serier af disse obligationer, som er budt op i helt urimeligt kunstige overkurser, og som i dag teknisk får stavnsbundet mennesker til deres lån og dermed deres bolig.

Nogle obligationer, som ellers, hvis det havde været almindelige, sammenlignelige konvertible obligationer, ville have ligget på kurs 110 eller 115 eller måske op til 120 eller noget i den retning – nu er jeg godt klar over, at man altid kan indfri en konvertibel obligation til kurs 100, men omregningsmæssigt ville de altså have ligget på kurs 110 eller måske op til 120 – bliver nogle gange, fordi de er inkonvertible, budt op i kurs 180.

Og sagen er, at den overkurs på 60 procent-point i dette eksempel kommer man altså uden om i denne sammenhæng. Men det er da klart, at dette forslag ikke er en gavebod til alle mennesker, der har inkonvertible lån. Det løser de menneskers problemer, som i dag har et ønske om at komme ud af deres lån – enten fordi de skal sælge, eller fordi de skal noget andet, hvor den overkurs blokerer for alt. Men hvis man

bare har i sinde at blive i sin bolig og i øvrigt ikke har nogen problemer, så kan det ikke betale sig at konvertere, for det er kun overkursen, man slipper for, og det er jo den, der er problemet for de inkonvertible lån. Men det er klart, at vi ikke løser problemet med inkonvertibiliteten som sådan, for så ville det koste staten penge, og det er heller ikke det, vi har for-søgt.

Derfor har hr. Jens Thoft fattet det rigtigt. Men jeg forstår ikke, hvad det er, der gør, at hr. Jens Thoft ikke kan forstå, at det er en fordel for mange mennesker at komme af med den kunstige overkurs, der får disse lån helt op i nærheden af kurs 200, hvor de reelt måske burde ligge på kurs 115 – jeg kender ellers hr. Jens Thoft så godt, at jeg ved, at han normalt er inde i den slags ting.

Kirsten Jacobsen (FP):

Fremskridtspartiet er medforslagsstiller til dette forslag, og det er vi ikke, fordi vi vil afhjælpe dårlig rådgivning eller gøre dårlig rådgivning fri for ansvar, men fordi der jo er nogle mennesker, som ikke har haft et frit valg, og det er landmændene, og fordi der er en hel masse mennesker, som enten ikke har fået oplysning om, hvad et inkonvertibelt lån egentlig er, eller slet ikke har optaget det selv, men bare har overtaget det med ejendommen, og hvor den oprindelige rådgiver eller bygherre – somme tider én og samme person – har opført ejendommen i et anpartsselskab, som jo i den forbindelse er lukket, så der ikke er nogen at gøre ansvar gældende over for, og fordi vi er i en situation, hvor vi herinde har tilladt, at obligationslån for 300 mia. kr. har kunnet omlægges, således at disse lånere har kunnet få del i den lave rente. Vi synes derfor ikke, det er rimeligt at lade mennesker med lån på tilsammen 30 mia. kr. stå tilbage med håret ned ad nakken og bare se på, at det er alle de andres boligydelse, der kan blive nedsat, og at de altså stadig væk ikke kan komme af med deres huse, men i mange tilfælde må forrente lån i to huse.

Vi gør det også, fordi regeringen i sin skatte-reform, hver gang man lavede beregninger over virkningen af nedsættelsen af rentefradragsretten og lejeværdien m.m. og det gav negativt resultat, altid gav det svar, at boligjerne jo bare kunne omlægge deres boliglån – som om omlægningen af boliglån var en nødvendig